

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **Z. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SR,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SR, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800,- Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Hořice coby správní orgán I. stupně (dále také jen „správní orgán“, „prvostupňový správní orgán“ nebo „prvoinstanční správní orgán“) rozhodnutím ze dne 3. října 2017, č. j. MUHC-DO/17342/2016/Ri-35, uznal žalobce vinným z přestupku

podle § 125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit tím, že „dne 14. 11. 2016 v 15:36 hod. na silnici č. II/326 v obci Sukorady ve směru jízdy na obec Myštěves řídil vozidlo zn. Kia Sorento, rz x, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem TruCam LTI 20/20 naměřena rychlost 81 km/h (po odečtení tolerance 3 km/h - 78 km/h) v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h (přesná poloha zaznamenaná laserovým rychloměrem - GPS délka: 015°34'59.09 E; GPS šířka: 50°19'33.12 N). Svým jednáním jmenovaný z nedbalosti porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.“ Za to mu byla uložena pokuta 2 500,- Kč, náklady řízení 1000,- Kč a 3 body v rámci bodového hodnocení řidičů.

2. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaným jako nedůvodné zamítnuto a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nejprve namítl, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán žádným způsobem neodůvodnil svůj závěr o tom, že žalobce jednal v nevědomé nedbalosti. Správní orgán k „odůvodnění“ tohoto závěru toliko parafrázoval legální definici této formy zavinění, neuvedl však jedinou úvahu, která by jej k takovémuto právně kvalifikačnímu závěru vedla.
4. V souvislosti s tím poukázal, že výtku podobného charakteru vyslovil též žalovaný ve svém prvním zrušujícím rozhodnutí. Přestože prvoinstanční správní orgán zavinění ani přes výtku žalovaného řádně neodůvodnil, žalovaný posléze druhé rozhodnutí prvního stupně aproboval, přestože správní orgán I. stupně nerespektoval příkaz odvolacího orgánu.
5. Dále žalobce namítl, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jedná se konkrétně o ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), obsahující zákonná kritéria pro výměru sankce, jakož i o ustanovení § 13 odst. 1 téhož zákona, které obsahuje obecnou úpravu výše pokuty.
6. Správní orgán rovněž překročil svou pravomoc, pokud žalobci závazně výrokem určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu. Žalobce by přitom jinak měl právo tyto povinnosti splnit libovolným způsobem dle § 163 odst. 3 daňového řádu, což mu však výrokem bylo zapovězeno.
7. Následně žalobce uvedl, že nejen z Návodu k obsluze, ale též z certifikátu o schválení daného typu rychloměru, jednoznačně vyplývá, že úhel mezi měřícím paprskem laserového rychloměru a osou jízdy měřeného vozidla byl při schvalování, ověřování a kalibraci použitého rychloměru vždy právě 0°. Tento však při měření rychlosti nepochybně dodržen nebyl, a to jak úhel horizontální, tak úhel vertikální (navíc rychloměr ani nebyl na stativu, ale byl držen v ruce).
8. Žalobce uvedl, že si je vědom, že v Návodu k obsluze je popsán tzv. cosinus efekt, v důsledku kterého má být případné měření rychlosti pod úhlem ve prospěch řidiče, neboť je tak měřena nižší než skutečná rychlost. Uvedený závěr však dle žalobce zcela popírá koncept právní úpravy metrologie a je pouze ničím nepodloženou (a především

úředně neověřenou) vlastností stanoveného měřidla, kterou pouze tvrdí, ale nijak neprokazuje distributor rychloměru v Návodu k obsluze. Dle žalobce podstatně naopak je, že použitý rychloměr byl úředně zkoušen a schválen pouze pro měření rychlosti pod měřícím úhlem 0° , jak vyplývá z příslušného certifikátu o schválení typu stanoveného měřidla, a tedy je jeho certifikací a ověřením potvrzeno pouze to, že má stanovené metrologické vlastnosti při měření pod úhlem 0° .

9. Nebylo tedy úředně ověřeno, zda tzv. cosinus efekt skutečně a spolehlivě funguje, a ani to, zda např. při měření použitým rychloměrem pod nenulovým úhlem nedochází k tzv. slip efektu, který by případný cosinus efekt mohl podstatně převýšit, až by došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti. V souvislosti s tím žalobce odkázal jako na důkazní návrh na vyšetřovací pokusy redaktorů BBC a Daily Mail, resp. na webové stránky, na nichž jsou tyto pokusy obsaženy.
10. Dle žalobce je nesporné, že s ohledem na podmínky provedeného měření se záměrný kříž v průběhu měření nemohl odrážet po celou dobu od stále stejného místa na měřeném vozidle, a tedy ani nemohla být změřena přesná rychlost, neboť tato musela být zkreslena právě posunem záměrného kříže.
11. S ohledem na princip měření použitým rychloměrem (diferenční dálkoměr) totiž přesnost měření rychlosti laserovým rychloměrem vychází z předpokladu, že měřící paprsek se po celou dobu měření odráží od stále stejného místa na měřeném vozidle. V opačném případě se měřící vozidlo „z hlediska rychloměru“ přiblíží ne o vzdálenost, o kterou se skutečně přiblíží, ale o vzdálenost mezi současným a předchozím bodem odrazu, což může být v důsledku posunu záměrného kříže i několik (desítek) centimetrů rozdíl, což s ohledem na relativní krátkost časového intervalu měření může ve výsledku činit rozdíl až několik desítek km/h ve prospěch ale i neprospěch řidiče. V posuzované věci však zjevně v jeho neprospěch – vliv tohoto posunu však již nelze zpětně spočítat, je proto nutné rozhodnout za použití zásady *in dubio pro reo*, tedy žalobce osvobodit, neboť již nelze zpětně zjistit, zda byl vliv posunu záměrného kříže zanedbatelný či zásadní. Podstatné však je, že ke zkreslení došlo muselo, neboť k posunu záměrného kříže zcela nesporně došlo, a rychloměr tedy výslednou rychlost vypočítal na základě nepřesných údajů. Technicky je dle žalobce v podstatě vyloučeno, aby se fyzické osobě podařilo udržet rychloměr natolik na stále stejném místě měřeného vozidla, pokud rychloměr není na stativu a vozidlo se nepohybuje pod nulovým úhlem vzhledem k rychloměru.
12. Žalobce proto navrhl provést jako důkaz znalecký posudek nebo alespoň vyšetřovací pokus, v rámci kterého by byly zopakovány vyšetřovací pokusy provedené redaktory BBC a Daily Mail ve výše odkazovaných příspěvcích, čímž by bylo prokázáno či vyvráceno, zda je použitý rychloměr odolný proti tzv. slip efektu nebo nikoliv. Případně navrhl, aby toto dokazování bylo provedeno alespoň formou vyšetřovacího pokusu. Současně navrhl, aby bylo v rámci navrženého dokazování zjištěno, jaký vliv měl posun záměrného kříže v daném případě měření na jeho přesnost.
13. Žalobce rovněž poukázal na to, že policisté sice mají podle § 79a zákona o silničním provozu pravomoc provádět měření rychlosti, neexistuje však zákonná opora pro to, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž (protiprávním) jednání je pořizován důkaz (resp. které je měřena rychlost). Přitom platí obecný princip, že důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby.

Konkrétní výjimky musí být výslovně stanoveny zákonem, ve vztahu k měření rychlosti podle § 79a citovaného zákona však taková výjimka zakotvena nebyla.

14. Dále žalobce konstatoval, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu. Pokud totiž je měření prováděno jako zde skrytým způsobem a navíc z kopce, dojde jen k minimálnímu naplnění účelu dané pravomoci. Pokud by bylo měření prováděno viditelně, preventivní efekt by byl nesporně mnohonásobně vyšší a především reálný. Správní orgán se však touto podmínkou měření rychlosti – a totiž jeho účelem – nijak nezabýval.
15. Žalobce rovněž namítl, že správní orgány odečetly od naměřené rychlosti jakousi „odchylku“ ve výši 3 km/h, a to údajně na základě blíže neurčené metodiky Ministerstva vnitra, což má údajně zajistit, že naměřená rychlost odpovídá skutečnosti. Dle něho se jedná o závěr nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť předmětná metodika nebyla provedena jako důkaz, správní orgány tedy rozhodovaly na základě dokumentu, který nebyl obsahem spisu, nebyl proveden jako důkaz, žalobci nebylo umožněno se s ním seznámit a vyjádřit se k němu.
16. Obdobně žalobce namítl nepřezkoumatelnost úvah správních orgánů o tom, že záznam z měření odpovídá požadavkům Návodu k obsluze, měření rychlosti bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze apod. Pokud totiž nebyl tento Návod k obsluze proveden jako důkaz, nemohly se správní orgány vyjadřovat k tomu, zda byl tento dodržen, jaké jsou jeho požadavky apod., neboť jeho obsah není notorií a je nutné jej prokázat. V souvislosti s tím podotkl, že správní orgán o rychloměru setrvale hovoří jako o „radaru“, ačkoliv se jedná o laserový rychloměr.
17. Pokud správní orgán neprovedl jako důkaz Návod k obsluze, nevyhověl tím navíc pokynu žalovaného, který jej ve svém zrušujícím rozhodnutí zavázal k tomu, aby ověřil souladnost provedeného měření rychlosti s Návodem k obsluze. Tomuto příkazu logicky nemohl správní orgán vyhovět, pokud Návod k obsluze neprovedl jako důkaz.
18. Obdobného pochybení se správní orgán dopustil i tím, že nevyhověl příkazu žalovaného, aby se při posuzování věrohodnosti vyslechnutých policistů zabýval i tím, že se nejedná o nezúčastněné třetí osoby, ale o aktéry silniční kontroly, kterým hrozí postih, pokud se neprokáží jako pravdivé skutečnosti uváděné jimi v úředním záznamu a oznámení o přestupku. Tento rozměr věci však správní orgán zcela ignoroval, ačkoliv na něj byl žalovaným výslovně upozorněn.
19. Další žalobní bod spočíval v tom, že správní orgán policistům již v první otázce sdělil v podstatě všechny skutečnosti, ke kterým měli být vyslechnuti, a k jejich výpovědi tedy nelze přihlížet, neboť byla provedena nezákonným způsobem. Žalobce trvá na tom, že byl změřen mimo obec, čemuž nasvědčuje jak záznam o přestupku, podle kterého byl rychlostní limit 90 km/h, tak fotografie z měření. Údaj o GPS poloze rychloměru není důkazem, tato poloha je do záznamu zadávána obsluhou, resp. rychloměr není ověřen na zjišťování GPS údajů a tyto jsou samy o sobě značně nepřesné a neprůkazné. Výpověď policistů je pak nepoužitelná a také nevěrohodná, a to též z toho důvodu, že policisté si na daný případ zjevně vůbec nepamatovali a při své činnosti postupují šablonovitě, k čemuž se přiznala i zasahující policistka, která uvedla, že při přípravě úředního záznamu kopíruje z jiných dokumentů.

20. Závěrem pak žalobce namítl, že došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť ani jeden ze správních orgánů se nezabýval tím, zda není pro žalobce příznivější novější právní úprava. Minimálně se jedná o zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen také „nový zákon o přestupcích“), který umožňuje správnímu orgánu jít při výměře pokuty pod spodní hranici sankční sazby. Splnění podmínek pro takový postup měly správní orgány prověřit, a to v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
21. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu.
22. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, a to i s ohledem na níže uvedené právní závěry. Obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný uvedl, že proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím zmocněnce, blanketní odvolání, které ani na „Výzvu k doplnění odvolání“ ze dne 8. 11. 2017 nedoplnil. Správní orgán I. stupně učinil potřebná opatření k odstranění jeho nedostatků podáním postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Povinností odvolacího správního orgánu není vyhledávat možné vady řízení.
24. Podkladem pro zahájení řízení o přestupku bylo oznámení orgánu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor služby dopravní policie Hradec Králové, se sídlem Ulrichovo náměstí 810, ze dne 28.11.2016, č.j. KRPH-105297-1/PŘ-2016-0500DP. Dne 28. 11. 2016 byl pověřeným policistou nstržm. Ivou Lewithovou, sepsán pod č.j. KRPH-105297-2/PŘ-2016-0500DP „ÚŘEDNÍ ZÁZNAM“, v němž je uvedeno, že dne 14. 11. 2016 jakožto hlídka Perleť 312 OSDP – OSD HK ve složení pprap. M. V., pprap. J. H. a nstržm. I. L. (K.) prováděli měření rychlosti v okolí obce Sukorady, silnice č. II/326, směr Myštěves ve služebním vozidle v civilním provedení. Služební vozidlo řídila nstržm. L. a pprap. H. prováděl obsluhu a nastavení radaru TruCam.
26. V 15:36 hodin při příjezdu na stanoviště v obci Sukorady, kde je maximální dovolená rychlost 50 km/h si nstržm. L. všimla, že se k nim blíží tmavé osobní motorové vozidlo, zcela zjevně vysokou rychlostí. Na toto upozornila pprap. H. a ten projíždějící vozidlo změřil. Vozidlu KIA Sorento UM, registrační značky x, barva černá-metal, VIN x, majitel Z. P., IČ: 642 16 250, byla naměřena v 15:36 hodin rychlost 81 km/h (po odečtu tolerance – 3 km/h, 78 km/h), kde je dovolená maximální rychlost 50 km/h. Jelikož se celá událost odehrála velmi rychle, pprap. H. nestihl změnit limit stanoviště 90 km/h na 50 km/h (viz Záznam o přestupku), což bylo osvědčeno při svědecké výpovědi dne 23. 8. 2017.
27. Na Záznamu o přestupku je zachyceno vozidlo tovární značky KIA, registrační značky x, ve směru příjezdu k měřicímu zařízení. Dokumentace k přestupku obsahuje tiskovou sestavu z měřicího zařízení, jejíž součástí jsou dvě fotografie vozidla, které řídil žalobce a detail poznávací (registrační) značky. První fotografie zachycuje vozidlo z dálky se záměrným křížem měřicího zařízení umístěným na vozidle. Na této fotografii je zřetelný pouze obrys vozidla. Druhá fotografie zachycuje vozidlo zblízka a jsou na ní rozeznatelné detaily vozidla včetně tovární značky vozidla KIA. Na třetí fotografii je

detail registrační značky, která je i přes mírné rozostření čitelná a lze z ní vyčíst čísla v pořadí x. V tabulce umístěné pod snímkem v části TruCAM je uvedena naměřená rychlost 81 km/h, směr – příjezd, datum 14. 11. 2016, čas 15:36:19 hodin, stanoviště – místo měření SUKORADY 2/326, vzdálenost vozidla od radaru 58,6 metrů, režim měření automatizovaný, limit 90 km/h, číslo snímku z měřiče 1059, výrobní číslo zařízení TC003707, vlastní rychlost 0 km/h, zařízení nastavil 273644, GPS délka 15°34'59.09" E, GPS šířka 50°19'33.12" N a v části Vozidlo je uvedena registrační značka x druh vozidla A – osobní. V poznámce je odkaz Oznámení. Měřicím zařízením byla zaznamenána poloha zařízení pomocí souřadnic GPS a též vzdálenost měřeného objektu (vozidla). Z fotodokumentace je zřejmé, že záměrný kříž měřicího zařízení byl správně při měření rychlosti umístěn na příjíždějící vozidlo, přístroj jeho rychlost zaznamenal, údaje z měřicího zařízení na fotodokumentaci jsou čitelné a svědčí o tom, že v uvedenou dobu bylo měřeno skutečně vozidlo řízené žalobcem. Vliv případného zkreslení výsledku měření byl vyloučen, neboť bylo počítáno s odchylkou měřicího zařízení – 3 % a tato odchylka byla v dané věci aplikována.

28. Dle žalovaného tak byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu. Pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba, aby jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku bylo zaviněné, přičemž postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Ve správním řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušné ustanovení zákona o silničním provozu porušil z nedbalosti. K otázce formy zavinění se správní orgán I. stupně zcela dostatečným a plně přezkoumatelným způsobem vyjádřil v odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
29. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

30. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť oba účastníci řízení s tím výslovně souhlasili a navíc pro to byly splněny i podmínky dle § 76 odst. 1 s. ř. s.
31. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
32. V posuzované věci rozhodl Městský úřad Hořice nejprve rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, č. j. MUHC-DO/17342/2016/Ri-20. K blanketnímu odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí žalovaným na základě rozhodnutí ze dne 19. 6. 2017, č. j. KUKHK-14595/DS/2017/SR (dále také jen „zrušující rozhodnutí“), zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení.
33. Ve zrušujícím rozhodnutí shledal žalovaný na prvoinstančním správním rozhodnutí celou řadu nedostatků. Vytkl správnímu orgánu, že neměl vycházet pouze z důkazu ve formě úředního záznamu, že měl vyslechnout zasahující policisty, že měl posoudit důvěryhodnost výpovědi policistů, že měl ověřit místo měření rychlosti a určit maximálně povolenou rychlost, že měl ověřit správnost nastavení rychloměru, resp. jeho soulad s Návodem k obsluze. Konstatoval, že nebyl zjištěn skutkový stav v požadované kvalitě, že správní orgán neprovedl hodnocení provedených důkazů, resp. jaká skutková

zjištění z nich učinil, že neodůvodnil závěr o vině (konkrétně že neodůvodnil konstatovanou formu zavinění, tedy nedbalost). V rozsahu zhruba poloviny jedné strany pak vyčetl pochybení, kterých se měl prvoinstanční správní orgán dopustit při odůvodnění výše sankce, přitom zdůraznil zejména absenci aplikace kritérií vymezených v § 12 zákona o přestupcích.

34. Po vrácení věci k dalšímu řízení Městský úřad Hořice nařídil na den 23. 8. 2017 ve věci ústní jednání, na tentýž den rovněž předvolal zasahující policisty ke svědecké výpovědi. A informoval zástupce žalobce, že v tentýž den bude mít rovněž možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. V uvedený den po výsledku svědků provedl správní orgán při ústním jednání důkaz všemi podklady, které již byly provedeny jako důkaz před vydáním prvního (zrušeného) rozhodnutí ve věci, navíc jako důkaz provedl pouze protokoly o zmíněných výsleších policistů. V protokole o ústním jednání pak zmínil, že během ústního jednání byl k dispozici kompletní Návod k obsluze měřicího zařízení TruCam. O provedení důkazu Návodem k obsluze není v protokolu zmínka. O tom, že se tak nestalo, ostatně svědčí rovněž fakt, že Návod k obsluze není založen ve správním spise.
35. Žalobce se výsledku svědků ani ústního jednání nezúčastnil, pouze prostřednictvím svého zástupce následně požádal o zaslání protokolů o výsledku svědků a protokolu o ústním jednání, čemuž správní orgán vyhověl. K věci se již dále nevyjádřil.
36. Správní orgán proto dne 3. 10. 2017 pod č. j. MUHC-DO/17342/2016/Ri-35 vydal nové rozhodnutí ve věci.
37. S ohledem na množství výtek, které žalovaný vznesl vůči původnímu zrušenému prvostupňovému rozhodnutí a které byly pro prvostupňový správní orgán závazné (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu), by tak bylo lze očekávat, že nové rozhodnutí ve snaze o odstranění vytknutých nedostatků bude obsahově odlišné od rozhodnutí zrušeného a to zejména v části odůvodnění. To se však nestalo.
38. Nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně je ve svém odůvodnění prakticky totožné s rozhodnutím zrušeným. Pokud krajský soud pomine dva stručné odstavce na str. 2, v nichž správní orgán pouze konstatoval skutečnost zrušení původního rozhodnutí a průběh řízení po vrácení věci, dva odstavce na str. 3, v nichž konstatoval obsah protokolů o výsledku svědků, pak ohledně vlastního hodnocení věci a odůvodnění svých závěrů přidal pouze pasáže v rozsahu 2 odstavců na str. 4 rozhodnutí, v rozsahu dvou vět byl doplněn odstavce na str. 5 týkající se formy zavinění a jedna věta byla doplněna ke čtvrtému odstavci na str. 6 rozhodnutí týkajícímu se odůvodnění výše pokuty.
39. Není však samozřejmě podstatný kvantitativní rozsah odlišností nově vydaného rozhodnutí od rozhodnutí původního, ale jejich odlišnost kvalitativní, tedy zda správní orgán novým rozhodnutím reagoval na vytknuté nedostatky a jakým způsobem se je pokusil odstranit.
40. V tom však nově vydané rozhodnutí neobstálo. A to minimálně, pokud jde o výtku žalovaného, že se správní orgán byl povinen zabývat správností nastavení použitého rychloměru v souladu s Návodem k jeho obsluze. To však nutně vyžadovalo, aby správní orgán provedl tímto podkladem důkaz, což se nestalo (viz shora). K otázce nezbytnosti provést jako důkaz Návod k obsluze, pokud správní orgán nebo soud hodlá posuzovat soulad měření rychlosti s tímto návodem, se přitom již v minulosti opakovaně vyjadřoval

Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 – 31, kde uvedl: „*Pokud však tento „Návod k obsluze měřicího zařízení“ nebyl jako důkaz vůbec proveden (srov. str. 9 odst. 2 napadeného rozhodnutí), nemohly správní orgány konstatovat, že tento návod byl dodržen.*“ (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

41. Správní orgán I. stupně rovněž prakticky vůbec nereagoval na výtky žalovaného ohledně nedostatečného odůvodnění výše sankce. Pouze uvedl, že protože byla sankce uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí, považuje odůvodnění její výše (jinak zcela shodné jako v původním rozhodnutí) za dostatečné.
42. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí není vůbec zřejmá žádná reakce na výtky, které žalovaný správní orgán coby orgán odvolací vznesl ve zrušujícím rozhodnutí. Není tak možné přesně zjistit, co považuje správní orgán za vypořádání se s těmito námitkami, resp. proč se některé námitky rozhodl v podstatě ignorovat. Přitom nelze vyloučit, že takový postup by si v případě některých výtek správní orgán mohl přípustným způsobem odůvodnit.
43. Ještě překvapivější však byla pro krajský soud skutečnost, že za této situace žalovaný obsah prvoinstančního správního rozhodnutí v odvolacím řízení v podstatě aproboval. Přestože se správní orgán minimálně ohledně shora uvedených právních otázek jeho právními závěry neřídil a vytknuté vady neodstranil.
44. Žalovaný přitom vůbec neobjasnil proč. Tedy z jakých důvodů za situace, kdy původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě blanketního odvolání žalobce v podstatě „rozcupoval“, považuje rozhodnutí, které správní orgán vydal po vrácení věci k dalšímu řízení, jež se obsahově od zrušeného rozhodnutí v zásadě neodlišuje a některé z výtek evidentně zcela pomíjí, napadené stejným (blanketním) odvoláním za souladné se zákonem.
45. Ano, i takovou situaci lze připustit, pokud by např. v mezidobí došlo k judikatornímu posunu právních názorů ohledně vytknutých vad nebo pokud by žalovaný některé ze svých původních výtek z relevantních důvodů přestal považovat za významné pro posouzení zákonnosti či správnosti odvoláním napadeného rozhodnutí. V posuzované věci se však žalovaný v napadeném rozhodnutí k obsahu svého původního zrušujícího rozhodnutí nevrátil a ve světle nového rozhodnutí správního orgánu I. stupně na ně již nikterak nenavázal, ani nereagoval. Tedy vůbec nevyhodnotil, nakolik prvoinstanční správní orgán v novém rozhodnutí vyhověl jeho výtkám, zda je odstranil dle představ žalovaného či nikoliv apod. Tím ovšem zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
46. Navíc žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z chybného předpokladu (viz shora), že důkaz Návodem k obsluze použitého rychloměru TruCam byl ve věci proveden, když v závěru svého odůvodnění na str. 11 poukazuje na skutečnost, že tento podklad byl při ústním jednání dne 23. 8. 2017 připraven k nahlédnutí.
47. Podaná žaloba obsahovala mnoho žalobních bodů, žalobce se u celé řady z nich opakovaně vracel k tomu, že správní orgán I. stupně se neřídil ohledně té které otázky závazným právním názorem žalovaného coby odvolacího orgánu a že žalovaný dříve vytknutá a novým rozhodnutím neodstraněná pochybení v napadeném rozhodnutí najednou bez vysvětlení aproboval a rozpornými se zákonem je v rozporu se svým

dřívějším postojem neshledal. Téhož žalobní námitce musel dát krajský soud za pravdu a to bez ohledu na fakt, že k této vadě napadeného rozhodnutí (tedy k jeho nepřezkoumatelnosti po nedostatek důvodů) musel přihlídnout i z úřední povinnosti.

48. Pro tuto závažnou vadu řízení krajskému soudu nezbylo, než v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu znovu vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
49. V něm bude žalovaný uvedeným právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy bude povinen přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí ve světle svého původního zrušujícího rozhodnutí. Musí vyhodnotit, zda a jakým způsobem se správní orgán vypořádal s pochybeními, která mu ve zrušujícím rozhodnutí vytkl a své závěry přezkoumatelným způsobem vyjevit. Rovněž posoudí, zda je možné a účelné vady prvoinstančního správního rozhodnutí napravit v řízení odvolacím při vědomí, že obě rozhodnutí tvoří jeden celek.
50. Pokud krajský soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, těžko se může pustit do hodnocení důvodnosti zbývajících žalobních námitek obsažených v žalobě, neboť by takový postup byl zcela předčasný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 6/2004; dostupný na www.nssoud.cz).
51. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
53. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Zástupce žalobce neuvedl, ani nedoložil, že by byl ke dni realizace úkonů právní služby registrován jako plátce DPH. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 9 800,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. listopadu 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce